

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚII UNITE

HOTĂRÂREA nr. 1
Ședința din 15 februarie 2024

Sub președinția doamnei judecător Corina - Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 27 lit. b) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, s-a întrunit pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate, înainte de promulgare, asupra *Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere, a căilor ferate forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora (PL-x nr. 722/2023)*.

Sesizarea este legitimată constituțional de dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și de prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd dreptul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Din totalul de 98 judecători în funcție, au fost prezenți 84 judecători.

În urma dezbaterilor, deliberând, Secțiile Unite au hotărât să fie sesizată Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea *Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere, a căilor ferate forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora (PL-x nr. 722/2023)* în raport de prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 136 alin. (2) și (4) cu privire la dreptul de proprietate publică și modalitatea de constituire a dreptului de administrare coroborate cu cele ale art. 147 alin. (4) privind caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, precum și a

prevederilor art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

1. Încălcarea regimului dreptului de proprietate publică prevăzut de art. 136 alin. (2) raportat la art. 147 alin. (4) din Constituție.

Legea adoptată vizează modificarea și completarea Legii nr.192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere, a căilor ferate forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor -Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.

Potrivit Articolului unic, pct. 2 din legea supusă controlului de constituționalitate [cu referire la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 192/2010]:

„Prin derogare de la dispozițiile art. 34 din Legea nr. 46/2008 – Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă:

a) trecerea cu titlu gratuit a unor drumuri forestiere, căi ferate forestiere și lucrări de corectare a torenților, precum și a terenurilor aferente acestora, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor prin Regia Națională a Pădurilor – Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ-teritoriale.

b) trecerea unor drumuri forestiere din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor prin Regia Națională a Pădurilor – Romsilva în domeniul privat al statului, la solicitarea scrisă a persoanelor fizice sau juridice ce dețin în proprietate terenurile aferente întregului drum forestier, în vederea transmiterii cu titlu oneros către acestea.”

În jurisprudența consolidată a Curții Constituționale a fost conturat conținutul prevederilor art. 136 alin. (2) și (3) din Constituție, prin raportare la prevederile Codului civil, sub aspectul actului normativ prin care se realizează trecerea bunurilor din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale sau invers.

Astfel, în paragrafele 29 și 30 din Decizia nr. 70 din 03 februarie 2021, publicată în M. Of. Partea I nr. 269 din 17 martie 2021, Curtea Constituțională a reținut că: *„29. [...] potrivit art. 136 alin. (3) teza finală din Legea fundamentală, raportat la art. 860 alin. (3) teza întâi din Codul civil, în situația în care bunurile formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului ori a unității administrativ-teritoriale, în temeiul unei legi organice, trecerea din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale sau invers operează numai printr-o modificare a legii organice, respectiv prin adoptarea unei legi organice de modificare a legii organice prin care bunurile au fost declarate obiect exclusiv al proprietății publice. În celelalte cazuri, potrivit art. 136 alin. (2) din Constituție raportat la art. 860 alin. (3) teza a doua din Codul civil, și anume atunci când bunurile pot aparține, potrivit destinației lor, fie domeniului public al statului, fie domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, trecerea din domeniul public al statului în cel al unităților*

administrativ-teritoriale sau invers se face în condițiile legii, respectiv art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, și anume la cererea consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, după caz, prin hotărâre a Guvernului sau, simetric, la cererea Guvernului, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local [...].

30. De asemenea, Curtea a reținut că transferurile interdomeniale ale bunurilor proprietate publică, reglementate de art. 292 și art. 293 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 se fac prin acte administrative - hotărâri ale Guvernului, la cererea consiliilor locale, județene sau a Consiliului General al Municipiului București, precum și la cererea Guvernului, prin hotărâri ale consiliilor menționate, soluție legislativă ce se întemeiază pe dispozițiile art. 102 alin. (1) teza finală și ale art. 120 alin. (1) din Constituție. Pentru a da eficiență dispozițiilor constituționale, legiuitorul a reglementat un regim juridic distinct al bunurilor care fac obiectul proprietății publice a statului și a unităților administrativ-teritoriale. În acest sens, transferul interdomenial se stabilește în funcție de nevoile acestora, subsecvent transmiterii dreptului de proprietate publică constituindu-se și dreptul de administrare cu privire la bunuri. Cererea de transfer, obligatorie potrivit actului normativ criticat, se face de către Guvern sau consiliile menționate și trebuie să aibă un temei/motiv, iar actul prin care se face trecerea, hotărâre a Guvernului sau a consiliilor, poate fi atacat în fața instanțelor de contencios administrativ. Inexistența acordului unităților administrativ-teritoriale în ceea ce privește transferul bunurilor în patrimoniul acestora, inclusiv al celor din domeniul public, reprezintă o încălcare a principiului constituțional al autonomiei locale, reglementat prin art. 120 alin. (1) din Constituție.”

Din examinarea prevederilor Articolului unic, pct. 2 din Lege, cu referire la modificarea art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 192/2010 se poate constata faptul că drumurile forestiere, căile ferate forestiere și lucrările de corectare a torenților, precum și terenurile aferente acestora reprezintă obiectul transferului interdomenial al dreptului de proprietate publică.

Aceste bunuri proprietate publică nu sunt individualizate în mod expres în Anexa nr. 2 la Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care face referire la pct. 4 la „pădurile și terenurile destinate împăduririi, cele care servesc nevoilor de cultură, de producție ori de administrație silvică, iazurile, albiile pâraielor, precum și terenurile neproductive incluse în amenajamentele silvice, care fac parte din fondul forestier național și nu sunt proprietate privată”, însă potrivit art. 1 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, drumurile și căile ferate forestiere de transport fac parte din fondul forestier național, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol „Toate terenurile incluse în fondul forestier național sunt terenuri cu destinație forestieră”.

În aceste condiții, având în vedere că bunurile ce fac obiectul art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 192/2010 - bunuri supuse transferului prin legea criticată - nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice, în lipsa unei declarații exprese a legii organice, mecanismul de trecere din proprietatea publică a statului în cea a unităților administrativ - teritoriale se circumscrie celui reglementat de prevederile art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, procedură la care face trimitere teza a doua a art. 860 din Codul civil.

Mai mult, chiar și în ipoteza în care bunurile ce fac obiectul art. 1 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 192/2010 ar fi avut regimul juridic al unor bunuri obiect exclusiv al proprietății publice a statului, declarate astfel în mod expres printr-o lege organică, singura posibilitate de transmitere a acestora din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unităților administrativ teritoriale ar fi fost adoptarea unei legi organice de modificare a legii organice prin care bunurile au fost declarate obiectul exclusiv al proprietății publice, iar nu soluția legislativă adoptată de Parlament.

Nerespectarea procedurii legale de transfer interdomenial, respectiv din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale*”.

Pe de altă parte, având în vedere regimul juridic al bunurilor supuse transferului, argumentele anterior expuse sunt aplicabile *mutatis mutandis* și ipotezei prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 192/2010, care prevede trecerea unor drumuri forestiere din domeniul public în domeniul privat al statului.

Astfel, trecerea acestor categorii de drumuri se realizează în condițiile art. 361 alin. (1) din Codul administrativ, conform căruia „*Trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia se face prin hotărâre a Guvernului, dacă prin lege nu se dispune altfel.*”

În sensul celor anterior arătate s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 19 din 15 februarie 2023, publicată în M.Of., Partea I, nr. 347 din 25 aprilie 2023, reținând în considerente următoarele:

„87. Curtea apreciază că în ipoteza trecerii terenurilor din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele enunțate în deciziile nr. 57 din 16 februarie 2022 și nr. 58 din 16 februarie 2022, precitate.

88. În această jurisprudență - a se vedea Decizia nr. 58 din 16 februarie 2022, paragraful 24, Curtea a reținut, în esență, că, potrivit art. 136 alin. (3) teza finală din Legea fundamentală, raportat la art. 860 alin. (3) teza întâi din Codul civil, în situația în care bunurile formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului ori a unității administrativ-teritoriale, în temeiul unei legi organice, trecerea din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale sau invers operează numai printr-o modificare a legii

organice, respectiv prin adoptarea unei legi organice de modificare a legii organice prin care bunurile au fost declarate obiect exclusiv al proprietății publice. În celelalte cazuri, Curtea a reținut că, potrivit art. 136 alin. (2) din Constituție raportat la art. 860 alin. (3) teza a doua din Codul civil, și anume atunci când bunurile pot aparține, potrivit destinației lor, fie domeniului public al statului, fie domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, trecerea din domeniul public al statului în cel al unităților administrativ-teritoriale sau invers se face în condițiile legii, respectiv în condițiile art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, și anume la cererea consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, după caz, prin hotărâre a Guvernului sau, simetric, la cererea Guvernului, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local. Chiar dacă această prevedere legală stabilește că această trecere se realizează la cererea entităților menționate, "dacă prin lege nu se dispune altfel", Curtea a stabilit că noua prevedere legală nu poate fi interpretată decât în sensul că transferul unui bun, care nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice, din domeniul public al statului în domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale se va realiza prin hotărâre a Guvernului. [...]

90. Curtea, în jurisprudența sa, a acceptat faptul că prin lege se poate realiza un transfer interdomenial numai în situația în care prin declarația legii un anumit bun este calificat ca fiind obiect exclusiv al domeniului public al statului. Dacă această apartenență la domeniul public al statului ar fi fost dată prin declarația legii, atunci legiuitorul, în mod formal, putea să modifice respectiva lege. Dacă însă apartenența la domeniul public al statului a respectivului bun s-a realizat prin hotărâre a Guvernului, care a identificat uzul sau interesul public, rezultă că o operațiune inversă poate fi realizată prin hotărâre a Guvernului (a se vedea mutatis mutandis Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragrafele 178 și 179)."

Aceste argumente sunt aplicabile și soluției normative prevăzute la Articolul unic, pct. 5, cu referire la prevederile art. 2 alin. (1⁴) din Legea nr. 192/2010, în condițiile în care reglementează o modalitate de întoarcere a bunului în domeniul public al statului în situația în care scopul avut în vedere nu a fost realizat.

Mai mult, trecerea unui bun din domeniul public în domeniul privat al statului este condiționată de justificarea temeinică a încetării uzului sau interesului public național, în conformitate cu prevederile art. 361 alin. (3) din Codul administrativ. Nerespectarea acestei condiții de fond este sancționată de prevederile alin. (4) al aceluiași articol cu sancțiunea nulității absolute.

Or, textul cuprins la art. 1 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 192/2010 prevede drept justificare „solicitarea scrisă a persoanelor fizice sau juridice ce dețin în proprietate terenurile aferente întregului drum forestier”.

Nici Expunerea de motive nu cuprinde vreo lămurire suplimentară cu privire la acest aspect, rezumându-se la a expune împrejurarea potrivit căreia trecerea drumurilor forestiere din domeniul public în domeniul privat al statului este necesară pentru a se putea transmite cu titlu oneros aceste bunuri către persoane fizice sau juridice în condițiile care bunurile sunt amplasate pe terenurile retrocedate persoanelor fizice sau juridice.

În consecință, legea criticată a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (2) privind dreptul de proprietate publică, art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și art. 147 alin. (4) privind caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

2. Încălcarea prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (4) privind modalitatea de constituire a dreptului de administrare raportat la art. 147 alin. (4) privind caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale

Potrivit Articolului unic, pct. 5 – cu referire la art. 2 alin. (1⁴) din Legea nr. 192/2010, *„Dacă în termen de cel mult 45 de zile de la data adoptării hotărârii Guvernului pentru trecerea drumurilor forestiere din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, nu se vor transmite drumurile forestiere, prin vânzare directă, în baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat în formă autentică între persoanele fizice sau juridice solicitante și Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor prin Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, bunurile ce au făcut obiectul hotărârii de Guvern trec în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor prin Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, prin efectul prezentei legi.”*

Dreptul de administrare este un drept real corespunzător proprietății publice. Potrivit art. 136 alin. (4) din Constituție: *„Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică”*.

Darea în administrare a bunurilor proprietate publică este reglementată prin art. 297-301 din Codul administrativ. Potrivit art. 297 alin. (1) lit. a) din acest act normativ, pentru bunurile aparținând domeniului public al statului, Guvernul, prin ministerele de resort sau prin organele de specialitate ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului sau a ministerelor de resort, după caz, are atribuția de a decide, în condițiile legii, cu privire la darea în administrare a bunurilor proprietate publică.

Totodată, potrivit art. 299 din Codul administrativ, constituirea dreptului de administrare se face prin hotărâre a Guvernului sau a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz, iar aceasta trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente: datele de identificare a bunului care face obiectul dării în

administrare și valoarea de inventar a acestuia; destinația bunului care face obiectul dării în administrare; termenul de predare-primire a bunului.

În considerentul nr. 33 din Decizia nr. 337 din 14 iunie 2023, publicată în M.Of, Partea I nr. 933 din 16 octombrie 2023, Curtea Constituțională reține cu privire la privire la modalitatea de constituire a dreptului de administrare faptul că „(...) *dreptul de administrare se constituie, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, prin acte administrative cu caracter individual, de încredințare a bunurilor proprietate publică regiilor autonome sau, după caz, autorităților administrației publice centrale sau locale și altor instituții publice de interes național, județean sau local, autoritățile care îl constituie având și dreptul de a controla modul în care este exercitat dreptul de administrare de către titularul său.(...)*”

Darea în administrare a bunurilor avute în vedere de prevederile art. 2 alin. (1⁴) din Legea nr. 192/2010 nu se poate realiza *ope legis*, astfel cum prevede norma criticată, ci constituirea acestei modalități de exercitare a dreptului de proprietate publică trebuie să respecte exigențele prevăzute de prevederile art. 298 și urm. din Codul administrativ.

Totodată, prin Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, paragraful 190, Curtea a mai reținut că transferul din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale, și în administrarea consiliilor județene nu poate echivala cu operațiunea juridică de constituire a dreptului real de administrare, dat fiind faptul că unitățile administrativ-teritoriale nu pot avea calitatea de subiecte ale dreptului de administrare, întrucât ele sunt chiar titularele dreptului de proprietate publică. Mai mult, *transmițând însuși dreptul de proprietate publică către unitatea administrativ-teritorială, statul nu poate constitui, în același timp și dreptul de administrare în favoarea autorităților administrației publice locale, întrucât nu mai este titularul dreptului de proprietate publică corespunzător, pe care tocmai l-a transmis.*”

Aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, se observă că bunurile ce fac obiectul de reglementare al legii criticate au fost transferate ope legis din domeniul public al statului, astfel încât modalitatea de constituire a dreptului de administrare asupra bunurilor proprietate publică, supuse transferului interdomenial, în condițiile legii criticate, este incompatibilă cu noțiunea și caracterele juridice ale dreptului real de administrare, corespunzător dreptului de proprietate publică, și, în consecință, contravine dispozițiilor art.136 alin.(4) din Legea fundamentală, care consacră la nivel constituțional modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică.

Totodată, nerespectarea procedurii legale de transfer interdomenial, respectiv din domeniul public al statului în domeniul unităților administrativ-teritoriale, echivalează cu **încălcarea dispozițiilor art.136 alin.(2) din Constituție**, potrivit căroră „Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului

sau unităților administrativ-teritoriale”, precum și a dispozițiilor art.147 alin.(4) din Constituție, deoarece ***nu sunt respectate deciziile Curții Constituționale cu privire la interzicerea reglementării prin lege cu privire la un caz determinat***, relevantă fiind Decizia nr.118 din 19 martie 2018, precitată, sau Deciziile nr.600 din 9 noiembrie 2005, precitată, sau Decizia nr.777 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1011 din 20 decembrie 2017.

De asemenea, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr.384 din 29 mai 2019, anterior citată,, paragrafele 43-45), se poate aprecia ca fiind încălcate dispozițiile art.102 alin.(1) teza finală, referitor la rolul Guvernului.

3. Încălcarea art.52 din Constituție referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică

Prin Decizia nr.384 din 29 mai 2019, paragrafele 44 și 45, Curtea a mai reținut că transferul interdomenial al bunurilor care fac obiectul proprietății publice a statului și a unităților administrativ-teritoriale se stabilește în funcție de nevoile acestora, subsecvent transmiterii dreptului de proprietate publică constituindu-se și dreptul de administrare cu privire la bunuri, cererea de transfer se face de către Guvern/consiliile locale și trebuie să aibă un temei/motiv, iar actul prin care se face trecerea, hotărâre a Guvernului sau a consiliilor locale, **poate fi atacat în fața instanțelor de contencios administrativ**.

Totodată, prin Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, paragraful 188, Curtea a reținut că dreptul de administrare se constituie, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, prin acte administrative cu caracter individual, de încredințare a bunurilor proprietate publică regiilor autonome sau, după caz, autorităților administrației publice centrale sau locale și altor instituții publice de interes național, județean sau local, autoritățile care îl constituie având și dreptul de a controla modul în care este exercitat dreptul de administrare de către titularul său.

Totodată, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr.384 din 29 mai 2019, anterior citată, paragrafele 54 și 55), Înalta Curte observă că reglementarea transferului din proprietatea publică a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale a bunurilor care nu formează obiect exclusiv al proprietății publice, prin hotărâre a Guvernului, permite exercitarea controlului de legalitate cu privire la acestea de către instanțele de contencios administrativ, dându-se eficiență astfel dispozițiilor art.52 din Legea fundamentală. Or, în prezenta cauză, prin reglementarea transferului prin lege, iar nu prin hotărâre a Guvernului, a unui bun ce nu formează obiectul exclusiv al proprietății publice, este eludată posibilitatea persoanei vătămate de o autoritate publică printr-un act administrativ, de a se adresa unei instanțe, făcând inaplicabile dispozițiile art.52 din Legea fundamentală, într-un domeniu ce ține exclusiv de

transferul dreptului de proprietate publică asupra bunurilor, de către Guvern, care exercită conducerea generală a administrației publice.

Prin urmare, Înalta Curte apreciază că se poate pune în discuție și încălcarea dispozițiilor art.52 din Constituție.

4. Încălcarea principiului legalității în componenta privind calitatea legii prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție.

În considerentul nr. 51 din Decizia 62 din 13 februarie 2018, publicată în M.Of. Partea I, nr. 373 din 02 mai 2018 Curtea Constituțională a reținut că *„orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza Sissanis împotriva României, paragraful 66). O lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita (în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Wingrove împotriva Regatului Unit, paragraful 40, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei, paragraful 59).”*

Aplicând aceste exigențe de natură constituțională referitoare la cerințele de calitate a legii cu privire la conținutul normativ al prevederii Articolului unic, pct.

5 [cu referire la art. 2 alin. (1⁴) din Legea nr. 192/2010], potrivit căruia „*Dacă în termen de cel mult 45 de zile de la data adoptării hotărârii Guvernului pentru trecerea drumurilor forestiere din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, nu se vor transmite drumurile forestiere, prin vânzare directă, în baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat în formă autentică între persoanele fizice sau juridice solicitante și Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor prin Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, bunurile ce au făcut obiectul hotărârii de Guvern trec în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor prin Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, prin efectul prezentei legi*” se poate constata faptul că în lipsa stabilirii unor criterii și condiții obiective de realizare a transferului dreptului de proprietate, cu titlu oneros, către persoane fizice și/sau juridice, textul prezintă un vădit caracter neclar și neprevizibil, iar această omisiune legislativă are valențe constituționale, aspecte care conduc la concluzia nerespectării principiului legalității, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituția României.

În consecință, pentru considerentele de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite

HOTĂRĂȘTE:

Sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra neconstituționalității *Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2010 privind trecerea unor drumuri forestiere, a căilor ferate forestiere și a lucrărilor de corectare a torenților din domeniul public al statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva în domeniul public al unor unități administrativ teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora (PL-x nr. 770/2023)* prin raportare prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 136 alin. (2) și (4) cu privire la dreptul de proprietate publică și modalitatea de constituire a dreptului de administrare coroborate cu cele ale art. 147 alin. (4) privind caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, precum și a prevederilor art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Anexăm în copie tabelele cu semnături.

Președinte
Judecător Corina-Alina Corbu

Prim magistrat asistent delegat
Aneta Ionescu